

τό γυλό του.

Μέσ' στο δωμάτιό του κανείς δέν ἐπήγαινε ποτέ νά τόν ἐνοχλή-
ση, γιατί τόν προστάτευε ἡ μητέρα του, ἡ ὁποία εἶχε ἐπαύσει στούς
ὕψηλές, ὅταν περνούσαν ἀπ' ἔξω, νά πατοῦν στίς μύτες τῶν πα-
πουτσιῶν τους, γιά νά μή τόν ἀνησυχοῦν.

Ἐπί τ' Ἐπρόστ ἰπτάειν τόν ἔξωτερόν κόσμον καί τήν κοινωνία
στίς συνήθειές του. Ὁργανώνοντας μ' αὐτόν τόν τρόπο τῆ ζωῆ του,
δέν ἐπεδίωκε παρά τήν ἴδια του εὐχαρίστησι, μέσα σέ μιὰ ἐλευθερία,
δοσ τό δυνατόν μεγαλείτερη.

Μετά τό θάνατό τοῦ πατέρα του, στή 1903, ὁ Πρόστ, ὁ ὁποῖος
κλῆρονόμησε τή μεγάλην του περιουσία, μή ἔχοντας πειά καμμιά οἰ-
κονομική ἔγγονα, ἐγκατέλειψε ὀριστικά κάθε ἄλλο σχέδιο γιά τό
μέλλον κ' ἀποφάσισε ν' ἀφερώσῃ τόν ἑαυτό του στή φιλολογία.

Συγχρόνως ἐγκατέλειψε κ' ὅλα του τά σχέδια γιά τά μεγάλα
ταξείδια, τά ὁποία ἐλάτρευε κ' ἀπό μικρός λαχταρούσε νά κάνει.
Ἦταν κ' αὐτό μιὰ θυσία του πρός τήν τέχνη, γιατί σκεφτόταν, ὅτι
τά ταξείδια θά τοῦ ἀπασχολοῦσαν ἕνα μεγάλο μέρος τῆς ζωῆς του,
τό ὁποῖο μπορούσε ν' ἀφερώσῃ στό ἔργο του.

Τό μόνο ταξίδι πού ἔκανε στό ἔξωτερόν —ἐκτός ἀπό μερικές
ἡμέρες πού ἔμεινε στή Γενεύη καί στό Βέλγιο— ἦταν μιὰ σύντομη
διαμονή του στή Βενετία μαζί μέ τήν μητέρα του.

Ἡ νοσταλγία ὅμως τῶν ταξιδιῶν τόν τυραννοῦσε σ' ὅλη του τή
ζωή. Καί αὐτή τή νοσταλγία τῆ δίνει
σχημά σ' ὅλα του τά ἔργα.

Ἀπό τό 1906, ἐκτός ἀπό τά κωλοκαί-
ρια πού τά περνοῦσε στήν Τρουβίλ ἢ στό
Καμπού, δέν ἀπομακρύνθηκε πειά ἀπ' τὸ
Παρίσι. Μὲ μεγάλη δυσκολία μερικὸι φί-
λοι του τόν ἔπαυσαν σ' ἐκδρομῆς σέ διά-
φορες πόλεις τῆς Γαλλίας, γιά νά ἐπι-
σπεφθῆ τοῦς καθεδροκίους νουούς. Τότε ὁ
Πρόστ, ἐπειδή φοβόταν μήπως δέν ἦ-
ταν ἔτοιμος τό προῖ τήν ὥρα τῆς ἀνα-
χωρήσεως, ἔμεινε ξάγοντος ἀπό τό βρά-
δυ. Ἐπίσης γιά νά προλάβῃ τῆ δύσπνοια,
πού ἦταν ἐνδεχόμενο νά τόν πιάσῃ στό
ταξίδι, ἔκανε τεχνικές ἐπισκέψεις. Ἐν
τοῦτοις, παρ' ὅλα αὐτά, εἶχε ἀνοχλή πού
φανέρωνε ἀρετὴ ζωτικότητα.

Σέ μιὰ ἐκδρομῇ στόν πανήγυρο πύργο
τοῦ Κοσύ, πού βρίσκεται ἐπάνω σέ βου-
νό, ἀνέβηκε, παρ' ὅλη τήν κοίρασί του,
ὡς τήν ταρατά του πού φηλοῦ του πυρ-
γίσκου, στηριζόμενος στό μπράτσο τοῦ
φίλου του Μπερτράν ντέ Φενελόν, ὁ ὁ-
ποῖος, γιά νά τόν ἐνθαρρύνῃ, ἐφέλκε σι-
γαριὰ τὰ ἐγκώμια τοῦ Ἐπιταρίου...

Αὐτά ἦσαν τὰ τελευταία ταξείδια τοῦ
Πρόστ, ταξείδια σπουδῶν μάλλον παρά
διασκέδασεως. Μολονότι ὑπέφερε τρομε-
ρά ἀπό τίς μετακινήσεις, ἐν τοῦτοις ἐ-
πεβάλλετο στόν ἑαυτό του κ' ἔκανε τὰ
μικροταξείδια αὐτά γιά νά γνωρίσῃ ἀπό
κοντά τίς μεγάλες ἐκκλησίες τῆς Γαλλί-
ας, τίς ὁποῖες ἤθελε νά περιγράψῃ.

Τήν ἴδια ἐποχὴ ἀποφάσισε νά μετα-
φράσῃ καί νά σχολιάσῃ τόν περίφημο
Ἄγγλο συγγραφέα Ράσαν, τόν ὁποῖον
ἐλάτρευε... Ἦταν μάλιστα εὐχαριστημέ-
νος μ' αὐτό, γιατί θά εὐρίσκει ἐπί μιὰ
ἐνασχόλησι, ἡ ὁποία θά τόν ἔκανε νά ἐρ-
γάσεται, χωρίς ν' ἀναγκάζεται νά κατα-
βάλλῃ τήν ἀπέραντη προσπάθεια πού ἀ-
παιτεῖ ἡ πρωτότυπη δημιουργία. Ἐξῆ ὀλόκληρα χρόνια, ἀπό τό
1900 ὡς τό 1906, τόν ἀπασχόλησε ἡ μετάφρασις τοῦ Ράσαν. Ἀρ-
γῆος τόσο πολύ, γιατί, ἐπειδή δέν ἤξερε καλά τ' ἀγγλικά, ἀναγκά-
ζόταν νά ἐργάζεται μέ τή βοήθεια λεξιπύ. Ἡ μεγάλη αὐτὴ δου-
λειὰ ἐξουθενήσεως κάπως τήν καλλιτεχνική του τεμπελιά καί τόν ἔ-
μαθε νά ἐργάζεται.

Ὡστόσο, πού ἔμεινε νά κάνει ἀκόμα μιὰ τελευταία καί μεγαλεί-
τερη θυσία, ν' ἀφοσιωθῆ αποκλειστικά στό ἔργο του: νά ἐγκατα-
λείψῃ τήν ζωοική ζωή, τήν ὁποία ἐλάτρευε. Μά γιά νά τὴν ἀφή-
νει, χρειάστηκε πολλὰ χρόνια. Γιὰ νά καταλάβετε πόσο σκληρὴ ἦταν
ἡ θυσία αὐτή, θά σᾶς διηγηθῶμε τώρα τήν ζωοική ζωὴ τοῦ Πρόστ.

Ἀπὸ τῆ νεότητά του ὡς τό θάνατό του καί κατὰ τὰ χρόνια τῆς
ἀπομονώσεώς του ἀκόμα, ἡ σκέψις του περιστρεφόταν διαρκῶς σχε-
δὸν γύρω ἀπ' τοῦς ἀνθρώπους τοῦ κόσμου. Τὰ σαλόνια, ἡ συν-
τροφεία, οἱ ἥρωες τῶν διαφόρων συγκεντρώσεων κατεῖχαν μιὰ θέσι,
σχεδὸν ἀποκλειστικῶς, τῆς τῆς συνουσίας του.
Εἶχε ἀληθινὸ πάθος μαζί τους. Σαφηνάζο-
ταν μὴ μάλιστα, ὅτι ἕνας φίλος του δέν
σύχναζε στήν ἀριστοκρατικὴ λέσχη τῶν
Τζόκεϊ.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Ἡ συνέχεια.

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΙ ΑΣΤΕΙΑ

Ἐὸ Ἔθων καί οἱ ἀγωνισταί. Ἡ ρετινὰ τοῦ Ροδίτη. Πῶς
ἀπέδειξε στό βασιλέα, ὅτι τὸν σφοδρανοῦσαν. Μά ἡ ρε-
τινὰ εἴμεινε. Ἐὸ Λύτρας κ' ὁ μυιγιάγγιχτος ὑπάσπιστής.
Μιὰ ἔξυπνη ἀπάντησι. Ἐὸ... μὴ κύριος Βενιζέλος !... κ.τ.λ.

Ἐὸ ἀλησμόνητος πρῶτος βασιλεὺς μας Ἔθων ἔτρεφε, ὡς γνω-
στόν, μεγάλην ἐκτίμησι καί ἀγάπῃ πρὸς τοῦς γενναίους ἀγωνιστάς
τοῦ Εἰκοσιένα. Μεταξὺ αὐτῶν ἀγαποῦσε περισσότερο τὸν Ρόδιο συν-
ταγματάρχη Μιχαῆλ Ροδίτη.

Γιὰ τὸν διακεκομμένον αὐτὸν ἀξιοματικὸ ὑπῆρχε ἡ διάδοσις, ὅτι
φοροῦσε... χοροῖ! Κάποτε λοιπόν, ὅταν πρωτεύουσα τοῦ βασιλείου
ἦταν ἀκόμα τὸ Ναύπλιο, ὁ Ἔθων συναντήθηκε σ' ἕναν ἀποκρητικὸ
χορὸ μέ τὸν Ροδίτη κ' ἔπιασε, ὅπως πάντα, μαζί του συνομιλία.

—Σὰς ἐκπῶ πολλὸ, κύριε συνταγματάρχα, τοῦ εἶπε σέ μιὰ στιγ-
μῇ ὁ Ἔθων, καί σᾶς ἔχω δώσει ἀρετὰ δειγμάτια τῆς ἐπιτησεώς
μου. Ἐν τούτοις, οἱ συνάδελφοί σας λένε γιά σᾶς τρομερές κατη-
γορίες...

—Σὰν τί εἶδους κατηγορίες, Με-
γαλειότατε; ῥώτησε μέ ταραχὴ καί κα-
τάπληξι ὁ εὐθιχτος ἀξιοματικὸς. Δέν
εἶνε δυνατόν νά μάθω;

—Νά, σᾶς κατηγοροῦν ὅτι φοροῦτε
χοροῖ!

—Φοροῖ χοροῖ! ἐπανελάβε μηχανι-
κῶ ὁ συνταγματάρχης. Τότε ἡ Ἐπιτε-
ρὴ Μεγαλειότης θά ποῦ ἐπιτρέψῃ νά
ἀπολογηθῇ αὐτῇ τήν ἴδια στιγμῇ!...

Καί ἀμέσως, χωρίς νὰ νύκῃ
τῆ βασιλικῇ ἀδεία, μὲ γρήγορες κι-
νήσεις... ἔξωκομῆθηκε κ' εἶδει τῆ
μέση καί τὸ στήθος του στό βασιλέα,
πού στεκόταν μπροστά του καί γελοῦσε
μέ ὅλη τήν καρδιά του.

Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο ὁ Ἔθων ἐ-
πίσθη μέ τὰ ἴδια του τὰ μάτια, ὅτι ἡ
δικάσις γιά τὸν εὐνοούμενὸν τοῦ ἀξιομα-
τικὸ ἦταν σφοδρανοῦσι, καί κάθε φορὰ
πού ἄκουγε νά γίνεται λόγος στό ἔξῃς
γιά τὸν χοροῖ τοῦ Ροδίτη, ἔσπευδε νά
διαφείσῃ τὸ πρᾶγμα.

Ἐν τοῦτοις, ἡ ρετινὰ εἶχε πιάσει
γιά καλὰ καί δέν ἀρῶσθε οὔτε ἡ βα-
σιλικὴ διάφεισι νά τῆ βάλῃ. Κι' ὅταν
μειώσαν πειά γιά τὸν ἀπόφημο καί ὄ-
ρασιό συνταγματάρχη τῆς Ρόδου, συνι-
θίζαν νά λένε: Ἐὸ ἀξιοματικὸς πού
φορεῖ χοροῖ!.

Κάποτε ὁ ζωγράφος Λύτρας προσε-
κλήθη στά Ἀνάκτορα γιά νά ἐκτελέσῃ
μιὰ προσωπογραφία. Ἐνὸ ὅμως ζω-
γράφιζε, κάποιος ὑπάσπιστος βούλησε
τῆ μητῆ του, γιατί δέν μπορούσε νά ὑ-
ποφείσῃ τῆ μηροδιά τῆς μοιγᾶς.

Τότε ὁ Λύτρας γύρισε καί τοῦ εἶπε
ἀπαθέστατα:

—Ἐφέρετε, κύριε, δέν ἐδρόθηκε ἀ-
κόμα πρῶτος νά κάνουμε τίς ζωγραφιές

μας μέ κωλόνα!...

Ἐὸ Λύτρας ἀπέφεισε τοῦς δημοσιογράφους, ὅπως ὁ διάβολος τὸ
λίβαν. Ὅταν καθόταν στό καφετεῖο κ' ἔβλεπε νά ἐνοχῶνται κανέ-
νας ἀπ' αὐτούς, διέκοπτε ἀτόματα τήν κωλόνα, ψιφίζοντας:

—Νά τό κωλόνα!...

Κατὰ τό 1916, ὅταν ὁ ἐμφύλιος σπαραγμὸς ἦταν στό κατακόρυφὸ
τοῦ στήν Ἑλλάδα, ὁ κ. Νικ. Λεβίδης, βουλευτῆς τότε Ἀττικῆς, ἀ-
γόρευε ἀπὸ τοῦ βήματος τῆς Βουλῆς ἐπὶ τῆς καταστάσεως. Ἀναφε-
ρόμενος δὲ σέ κάποιες ἐνέργειες τοῦ Βενιζέλου, εἶπε:

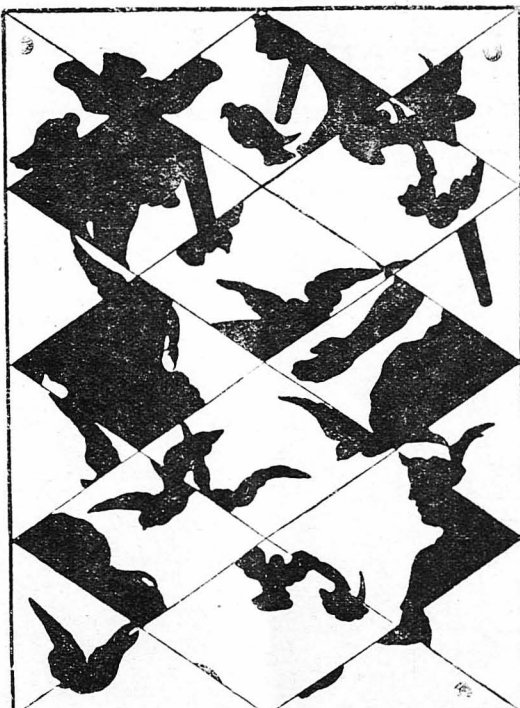
«—Κακῶς ὅμως ὁ κύριος Βενιζέλος...»

Στό σημεῖο αὐτὸ ἀκριβῶς πετάχτηκε ἐπάνω κάποιος λισσοῦδὸς
ἀντιβενιζελικὸς βουλευτῆς καί τὸν διέκοψε, φωνάζοντας:

—Δέν ἐφαναζόμενα ποτέ, ὅτι ἕνας βουλευτῆς τῆς ἐντιμότητος
τοῦ κ. Λεβίδου, θ' ἀποκαλοῦσε «κύριον» τὸν τύραννο, κτλ.

Ἐὸ κ. Λεβίδης περιέμεινε ἦσυχος ὄρθου
νὰ τελειώσῃ ὁ μακρόμενος βουλευτῆς κ'
ἔπειτα συνέχισε μέ κάποια ὄσα εἰρωνίας:

«—Ὁ... μὴ κ' ὄρωτος Βενιζέλος, διὰ
νὰ εὐχαριστήσωμεν τὸν κύριον ἐν Σύρον
συνάδελφον, κακῶς ἐποίησεν, κτλ...».

Ὅπως στό προηγούμενο παιχνίδι, πρέπει νά κόψετε καί σ' αὐ-
τό τοῦς ρόμβους καί νά τοῦς συναρμολογήσετε. ἔτσι ὥστε νά
σχηματισθῇ ἐντός τοῦ τετραγώνου ἡ σκιαγραφία μιᾶς κόρης
πού ταίξει τὰ περισσότερά της. Λόσιν θά δημοσιεύσουμε καί
μεῖς προσεχῶς.

